

ΦΥΛΛ 23

TOM. A'.

Η ΠΑΝΔΩΡΑ.

Η ΙΟΥΔΑΙΑ ΤΗΣ ΒΙΛΛΕΙΚΑΣ.

(Συνίχεια και τέλος ἴδε ἀριθ. 22.)

Ἡ Γεσίκα σκεπτική ἐκάθητο εἰς καλύβην ἐρήμην πλησίον πυρὸς ἡμειψεσμένου· ἡ ἡμέρα εἶχε τελευτήσῃ πρὸ ὀλίγου, καὶ ἡ νέα Ἰουδαία γονυπετήτατα εὐσεβῶς ἔλεγε διὰ χαμηλῆς φωνῆς τὴν ἐσπερινὴν προσευχὴν της.

Διεκόπη δὲ ἐνὸς « τίς εἶ » τοῦ φρουροῦ τοῦ παραφυλάττοντος εἰς τὴν θύραν της.

— Ὁ ἀρχηγός σου, ἀπεκρίθη μία φωνή· ὁ στρατιώτης ὑπεχώρησεν εὐσεβάτως καὶ ἐπαρρήσιατε τὰ ὅπλα· ἡ Γεσίκα εἶδε νὰ ἀνοιχθῇ ἡ θύρα, καὶ ὁ Σερικὸς ἦτον ἐνώπιόν της.

— Τί θέλεις, κύριε; ἠρώτησεν ἐντρόμως ἐκείνη, ἐγερθεῖσα μεθ' ὁρμῆς· φύγε, ἢ κράζω βοήθειαν.

ΠΑΝΔΩΡΑ

— Σιώπα! δυστυχῆς, εἶπεν ὁ Σερικὸς, ἂν δὲν θέλῃς νὰ ἀπολεσθῇς καὶ σὺ καὶ ὁ πατήρ σου.

— Τίς σέ φέρει; εἶμαι αἰχμάλωτός σου; ἤλπιζον ὅτι καὶ ἐνταῦθα θὰ εἴμην ἀπηλλαγμένη τῶν μισητῶν σου καταδιώξεων.

— Ἡ πεισμονή σου σέ ἔρριψεν εἰς τὴν εἰρκτὴν ταύτην· τρέμε ἂν ἐπιμένῃς, διότι δὲν ἤξεύρεις ἀκόμη ὁποία φρικώδης τύχη σέ περιμένει.

— Δὲν γνωρίζω ἄλλην φρικωδεστέραν τοῦ νὰ εἶμαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν σου.

— Μάθε λοιπὸν, ἀνόητε, ὅτι ὁ θάνατος σέ περιμένει· ὁ πλέον ἄτιμος θάνατος· κατηγορεῖται ὅτι μάστιγι ἐπεβουλεύθη· εἰς τὴν Βιλλεϊκαν.

— Θεέ ἐπουράνιε! ἀνέκραξεν ἡ Γεσίκα μετὰ φρίκης· ἡ κακία δύναται νὰ προβῇ ἐπὶ τοσούτῳ; ἀλλ' ὅχι, οὐδεὶς θὰ πιστεύῃ αὐτὴν τὴν αἰσχρὰν κατηγορίαν, καὶ θὰ δικαιωθῶ.

— Μάτην τὸ ἐλπίζεις· ἀνὴρ ἀποδείξεων τῆς ἀθωότητός σου. Φυλλάδ. 23.

τητός σου τίς θά θελήσῃ νὰ σέ ὑπερασπισθῇ; πίστευ-
σόν με, μὴ παίξῃς τόσον ἐλαφρᾶ τὴν ζωὴν σου, διότι
ἐκεῖνος ἐξ οὗ ἐξαρτᾶται ἡ τύχη σου στέργει μᾶλλον
νὰ θυσιάσῃ χιλιάς γυναικας ὥς οὐ παρὰ μόνον ἓνα
ἄνθρωπον ἐκ τοῦ τάγματός του· δύναται νὰ ᾔσῃαι θε-
θαία ὅτι δὲν θά ἴδῃς πλέον τὸν ἥλιον ἔξοιτον, καὶ ὅτι
μετ' ὀλίγον θά κοιμηθῇς εἰς τὸ βάθος τοῦ Νιέμεν.

Ἡ Γεσίκα ἦτον ἀπονεκρωμένη.

— Ἴδου, ἐπρόσθετεν ἐκεῖνος τί σέ περιμένει ἀντι-
ζωῆς πλήρους θελητήτων καὶ ἐρώτος· ἐκλεξόν μεταξὺ
τῶν δύο.

— Ἐκείνη ἀπεστράφη ἀπ' αὐτοῦ μετὰ περιφρο-
σεως, καὶ χωρὶς νὰ καταδεχθῇ νὰ ἀποκριθῇ.

— Μὴν ἀλαζονεύεσαι τόσον διὰ τὰς ματαιὰς αὐ-
θαδείας σου, ἐξηκολούθησεν ὁ Σερικοῦρ ἐκτραχυνόμε-
νος· ἴσως θά μετανοήσῃς αὐριον, ἀλλ' αὐριον δὲν θά
ᾔσῃαι καιρός· πιστεύσόν μοι, ἀκολουθήσαν τὰς συμβου-
λάς μου· δέχθητι τὰς προτάσεις μου.

— Τί πρέπει λοιπὸν νὰ κάμω; ὁποῖον καταφύγιον
μοὶ μένει;

— Ἡ φυγὴ· τὰ πάντα προετοίμασα διὰ νὰ σέ σώ-
σω· ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος ὅστις σέ ἔφερεν ἐνταῦθα θά
σέ συνοδεύσῃ εἰς τόπον ὅπου μετ' οὐ πολὺ θά ἔλθω
νὰ σέ εὕρω.

— Καὶ ὁ πατήρ μου, τί θά γίνῃ; θά μὲ συνο-
δεύσῃ;

— Ἀδύνατον! τί λέγεις;

— ὦ! ἐκεῖνος, ὁ πατήρ μου νὰ μένῃ ἐγκαταλε-
λειμμένος εἰς τὴν λύσαν τῶν διωκτῶν μας! ἐγὼ νὰ
τὸν ἀφήσω διὰ νὰ σέ ἀκολουθήσω! ποτέ! ὅ,τι καὶ
ἂν γίνῃ μένω ἐξῶ.

— Μὴ μὲ κάμῃς νὰ χάσω τὴν ὑπαμονὴν μου, εἴ-
πεν ὁ Σερικοῦρ· ἂν φύγω, εἶσαι χαμένη· παῦσον τοῦ
νὰ χολακτεύεσαι διὰ ματαιὰς ἐλπίδος· δὲν θά ἐξέλ-
θῃς αὐτῆς τῆς καλύβης, εἰμὴ ἡ διὰ νὰ γίνῃς ἐδική μου
ἢ διὰ νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ συμβούλιον καὶ εἰς τὸν θά-
νατον.

Ἐκλέγω τὸν θάνατον, ἂν ὁ πατήρ μου δὲν σωθῇ.
εἶπε μετὰ τόνου ἀποφάσεως ἡ Γεσίκα.

— Λοιπὸν μάθε ὅτι ὁ πατήρ σου εἶναι ἤδη ἐκτὸς
κινδύνου· παύτην τὴν στιγμήν εὐρίσκεται μακρὰν ἀπ'
ἐδῶ.

— Ὁ πατήρ μου ἐσώθη! ἀνέκραξεν ἡ νέα κόρη,
ἐγειρομένη κατερπυσμένως. ὦ! νὰ τὸ πιστεύσω; λέ-
γεις τὴν ἀλήθειαν; μοὶ δίδεις τὸν λόγον σου;

— Σοὶ τὸ ὁμνῶ εἰς τὴν τιμὴν μου· ἐγὼ ὁ ἴδιος
διέθεσα τὰ πάντα πρὸς φυγὴν του. Ἴδε Γεσίκα, διὰ
σέ καὶ μόνον ἐξέθεσα τὴν τιμὴν μου καὶ τὴν ζωὴν
μου· ὁ ἔρως μου μὲ ἔκαμε νὰ λησμονήσω ὅλα τὰ χρέη
μου. ὦ! ἐξηκολούθησεν αὐτὸς, θλίβων ἐκείνην περι-
παθῶς εἰς τὰς ἀγκάλας του, συναίνεσον νὰ μὲ ἀκο-
λουθήσῃς, καὶ θά σέ ἀποζημιώσω μετὰ τόκου διὰ ὅ-
σας θλίψεις σοὶ ἐπροξένησα.

— Φύγε! ἀνέκραξεν ἡ Γεσίκα, ἀπωθοῦσα αὐτὸν
μετὰ σφοδρότητος. Θεὲ τοῦ Ἰσραὴλ, σοὶ εὐχαριστῶ
ὁ πατήρ μου εἶναι ἐλεύθερος καὶ ἐν ἀσφαλείᾳ! εἶμαι
εὐτυχὴς ἤδη, καὶ οὐδὲν θά μὲ κάμῃ νὰ ἐξέλθω ἐν-
ταῦθεν.

— Παραφρονεῖς; εἶπεν ὁ Σερικοῦρ ἐκστατικὸς

— Ἦττον τοῦ ὅσου στοχαζέσαι, ἀθλίε! σὺ αὐτὸς
ἐξωγρήθης εἰς τὴν ἰδίαν παγίδα σου, καὶ κατέστησας
εἰς τὸ ἐξῆς ἀνωφελεῖς τὰς πανουργίας σου.

Ὁ Σερικοῦρ δὲν ἠδυνήθη νὰ συστείλῃ μίαν χειρο-
νομίαν μανίας.

— Ὀπίσω, κακοῦργε, ὀπίσω! ἢ κράζω βοήθειαν
ἐγὼ νὰ σέ ἀκολουθήσω! ἐγὼ νὰ σέ ἀγαπήσω! κάλ-
λιον χιλιάκις νὰ ἀποθάνω, καλλίον νὰ ταρῶ ζῶσα
ὑπὸ τοὺς πόγους τοῦ Νιέμεν παρὰ νὰ ζήσω εἰς τὰς
ἀγκάλας σου!

— Καλὸν, ἀπόθανε λοιπὸν! ἀνέκραξεν ὁ Σερικοῦρ,
ἀφρίζων ἐκ θυμοῦ καὶ ἐξορμῶν δραμαίως τῆς κα-
λύβης.

Ἡ Γεσίκα ἐγονάτισε, καὶ ἀπέδωκε μυρίας εὐχαρι-
στίας εἰς τὸν Οὐρανὸν διὰ τὴν εὐτυχὴ ἀπολύτρωσιν
τοῦ πατρὸς της.

Ἀμα ἀπεπερατώθη ἡ ἐπιθεώρησις τοῦ τάγματος,
ὁ λοχίας ἔλαβε κατὰ μέρος τὸν Βαλαφρῆν.

— Ἀκουσον, τῷ εἶπε, κακῶς εὐαγίζουσι τὰ καθ'
ἡμᾶς.

— Κακῶς! πῶς;

— Ὁ Συνταγματάρχης ὠσφράνθη τὰ διατρέξαντα
εἰς Κρασσόνην.

— ὦ διάβολε! θά μᾶς τουφεκίσῃ ὅλους ἀνηλιῶς.

— Τοῦτο εἶναι τὸ ὀλιγώτερον ἀπ' ὅ,τι δύναται νὰ
μᾶς συμβῇ, ἀπεκρίθη ὁ λοχίας· ἓνα μόνον τρόπον γινώ-
ρίζω διὰ νὰ σωθῶμεν, τὸ νὰ ἀπαλλαγθῶμεν τοῦ
Ιουδαίου.

— Να! ἀλλὰ πῶς; εἶπεν ὁ Βαλαφρῆς.

— Νὰ τὸν ἀφήσωμεν νὰ φύγῃ· οὐδὲν εὐκολώτερον.

— Νὰ τὸν ἀφήσωμεν! τί ἐννοεῖς; τίνες νὰ τὸν ἀφή-
σωσιν;

— Πῶς τίνες; σὺ καὶ ἐγώ! τὸ ἐσπέρας σὺ θά
ᾔσῃαι φρουρὸς πλησίον αὐτοῦ· τότε ἐγὼ θά τῷ προξε-
νήσω μέγαν πρόμον, θά τῷ ἀπειλήσω τουφεκισμόν,
καὶ ἐκεῖνος θά φύγῃ ἀνεπιστρεπτεῖ.

— Ὁ στοχασμός σου δὲν εἶναι κακός· ἀλλὰ κάλ-
λιστα ἐνδέχεται νὰ μοὶ συμβῇ νὰ καταδικασθῶ εἰς τὸ
νὰ κατὰσχῶ ἐγὼ τὴν διωρισμένην δι' ἐκεῖνον ἐντιμὴν
θέσιν.

— Παντελῶς! φεύγεις μετ' ἐκείνου.

— Ἐγὼ, νὰ λειποτακτῇσω! εἶπεν ἐκστατικὸς καὶ
ἐγειρών τὴν κεφαλὴν ὁ Βαλαφρῆς.

— Μήπως ἐπὶ ζωῆς σου τώρα κατὰ πρῶτον διὰ
τῆς ταχύτητος τῶν ποδῶν σου διέφυγες τὴν μέλλου-
σαν ὑφωτίν σου; ἔπειτα τὰ ἐνδεχόμενα τοῦ πολέμου
μας εἶναι μακρὰν τοῦ νὰ ᾔσῃαι καλά, καὶ ὅπου καὶ
ἂν ὑπάγῃς θά ᾔσῃαι εἰς καλῆτέραν ἐστᾶσιν τῆς σημε-
ρινῆς.

Ὁ Βαλαφρῆς ἐμείνεν ἀναποράσιτος.

— ὦ! τί δὲν ἐδίδον, ἐγὼ, διὰ νὰ εὐρεθῶ μακρὰν
αὐτοῦ τοῦ κατηραμένου τόπου ὅπου τέλος πάντων θά
ἀποθάνω ἐκ τοῦ ψύχους, ἂν δὲν μὲ καταφάγῃσιν οἱ
λύκοι! ὁ Ἰουδαῖος θά γίνῃ ὁδηγός σου· τὸ ὅσον θά τῷ
ἀφήσωμεν μικρὸν ὑποστρόγγυλον πρὸς τὸν θά διευκολύ-
νῃ τὴν ὁδοιπορίαν σου.

— Ἀπεράσισα! ἐκραξεν ὁ Βαλαφρῆς· φεύγω μετὰ

τοῦ Ἰουδαίου· ἐτοίμασον ὅλα, καὶ μὴ λησμονήσης τὸ κινῶτίον τοῦ.

Ἀνακτῆμενος ἐπ' ὀλίγου ἀχύρου, καὶ δεθυλισμένος εἰς τοὺς πλέον καρδιοδόρους διαλογισμοὺς ὁ Ἰσαὰκ ἐβόηεν ἐκ ψύχους εἰς μίαν γωνίαν τοῦ ὡς φυλακῆ χρησιμεύοντος αὐτῷ ἱπποστατίου, ὅταν ὁ λοχίας ἀνοίξας ἡσυχῶς τὴν θύραν, τὸν ἐκάλεσε διὰ χαμηλῆς φωνῆς.

— Ἰουδαίε, ποῦ εἶσαι, Ἰουδαίε;

— Ἰδοὺ ἐγὼ, ἀπεκρίθη ὁ Ἰσαὰκ ἐγειρόμενος· τίς εἶναι; τίς με καλεῖ;

— Σπεῦσον· πρέπει νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ.

— Καὶ ποῦ πρέπει νὰ ὑπάγω; τί θέλουσιν ἀπ' ἐμοῦ;

— Πρέπει νὰ φύγῃς· εἶδε μὴ θά τουφεκισθῇς αὐριον.

— Ἐγὼ, νὰ τουφεκισθῶ; ἔλεος! καὶ τί ἐκαμα λοιπόν;

— Καταμηνύεται ὡς κατάσκοπος, καὶ κατηγορεῖσαι ὅτι ἐφόρευτες ἓνα ἱππεῖα τοῦ τάγματός μας εἰς τὸ δάσος τῆς Κρατνόης· καὶ ὁ συνταγματάρχης μας ὅστις δὲν ἀπαιτεῖται θά διατάξῃ νὰ σὲ τουφεκίσουν αὐριον, ἂν δὲν δυνηθῇς ν' ἀποδείξῃς τὴν ἀθωότητά σου.

— Ἐλεος! τί φρικτὴ συγκοινωνία! εἰμαι ἀθῶος.

— Θὰ σιωπήσῃς κατηραμένε κράντα! αὐτὸς ὁ ἀνόητος μὲ τὰς Ἱερεμιάδας τοῦ θά θέσῃ περιπόλους ἐπὶ τῆς ῥάχης μας· ἀκουτον, κατηγορεῖσαι ἐπὶ κατασκοπία καὶ ἐπειδὴ δὲν δύνασαι νὰ ἀποδείξῃς τὸ ἐναντίον, θά πρᾶγματίσουν τὴν κεφαλὴν σου διὰ μολύβδου, ἂν δὲν σπεύσῃς νὰ φύγῃς.

— Ποῦ νὰ σωθῶ; τί θά γίνῃ ἡ κόρη μου;

— Ἡ κόρη σου; θά μείνῃ μὲ ἡμᾶς.

— Ἐί! ἡ κόρη μου μὲ σᾶς! ἡ κόρη μου εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Τοφέτ, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Μολόχ! ὅχι· προκρίνω χιλιάρικς νὰ ἀποθάνω παρὰ νὰ ἐγκαταλείψω τὸ τέκνον μου.

— Μὴ θλιβεῖσαι τσον πρόωρα, οὐδὲν κακὸν θά πάθῃ ἡ κόρη σου.

Ἀλλ' ὁ Ἰσαὰκ παροξυνόμενος ἐπὶ τὸ μᾶλλον καὶ μᾶλλον:

— Δύνασθε νὰ μὲ μαστιγώσετε, νὰ μὲ σχίσετε, νὰ ἀποτέμετε τὰς χεῖράς μου καὶ τοὺς πόδας μου, νὰ μὲ ὑποβάλετε εἰς μαρτύριον ὡς τὸν Ἐλεάζαρ καὶ τοὺς ἑπτὰ αὐτοῦ ἀδελφεοὺς τοῦ διθλίου τῶν Μακαδαίων· πλὴν ἐγὼ δὲν ἐξέρχομαι ἐντεῦθεν ἀνευ τῆς κόρης μου.

— Κατηραμένε Ἰουδαίε, μαίνεσαι; εἶπεν ὁ λοχίας, θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στόματός του· ἀκουτον λόγον λοιπόν· ἡ κόρη σου δὲν εἶναι πλέον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἱερέως· εἶναι ὑπὸ κράτησιν, διότι θαρέως κατηγορεῖσαι· ἂν ὁμοῦς φύγῃς, ὁ συνταγματάρχης μὴ δυνάμενος νὰ τὴν κατηγορήσῃ μόνον θά τὴν ἀπολύσῃ· καὶ ἐπειδὴ σήμερον ἡ αὐριον ἀναχωροῦμεν, θά δυνηθῇς ἅμα μακρυνθῶμεν, νὰ ἐπανέλθῃς καὶ νὰ εὐρῇς τὴν κόρη σου.

— Χοῦμ! εἶπεν ὁ Ἰσαὰκ, ἰρησυχάσας ὀλίγον, ἀλλὰ πάντοτε δυσπιστῶν εἰς τὸν πανούργον λοχίαν, δύναμαι νὰ πιστευθῶ εἰς σέ; δὲν εἶται ἄνθρωπος νὰ φροντίζῃς περὶ τῆς ζωῆς ἐνὸς πτωχοῦ Ἰουδαίου.

— Ὁ διάβολος νὰ πάρῃ τὸν ἀνόητον! δὲν βλέπεις

ὅτι ἡ ἀξιοδίκρυτος σκηνὴ τῆς Βιλλείκας μᾶς ἀνησυχεῖ, ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν εἰς τὸν συνταγματάρχην μας τὴν φθορὰν τῶν ἀνθρώπων μας εἰμὴ διὰ τῆς ἐπιβουλῆς, καὶ ὅτι θά δυνηθῶμεν νὰ τὴν διαθέσωμεν ὅπως θελήσωμεν, ἅμα ἀπαλλαγθῶμεν ἀπὸ σοῦ;

— Καλὸν λοιπόν, ἔστω· μακρυνόμενος, πράττω πρὸς ὄφελος τῆς θυγατρὸς μου· φεύγω, τὸ ἀπεφάτισα· ἀλλὰ πῶς νὰ ἀπατήσω τὴν ἐπαγρύπνησιν τοῦ φρουρῶντος τὴν θύραν μου στρατιώτου;

— Προεῖδον τὰ πάντα· ἐκεῖνος θά φύγῃ μετὰ σοῦ· θά διευθυνθῇτε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μόστι ὅπου εὐρίσκονταί αἱ προφυλακαὶ τοῦ ἐχθροῦ· πλὴν φυλάξου μὴ πλησιάζῃς πολὺ εἰς τὸ Γρόδον· ὅπερ κατέχεται εἰσέτι ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν μας· στοχάζομαι ὅτι γνωρίζεις τὸν τόπον.

— Ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ θά μοὶ δείξῃ τὴν καλῆτέραν ὁδόν, ἀπικρίθη ὁ Ἰσαὰκ· ἦν δὲ καὶ πολυλάκεις εἰς τὸ Μόστι καὶ εἰς τὸ Γρόδον, καὶ γνωρίζω κάλλιστα ἐκείνους τοὺς δρόμους.

— Λοιπὸν, σπεῦτε· ἡ ὥρα μόλις εἶναι ἐβδόμη, καὶ ἔχεις ἐμπρὸς σου δώδεκα ὥρας ἕως νὰ παρατηρηθῇ ἡ ἀπουσία σου· ἀλλὰ καὶ πρότερον ἂν παρατηρηθῇ, ἔχομεν κατὰ τὸ παρὸν εἰς πολλὰ νὰ ἀτχοληθῶμεν μᾶλλον παρὰ εἰς τὸ νὰ τρέξωμεν κατόπιν ἐνὸς Ἰουδαίου φυγάδος. Ἀ! ἀνάμνη μίαν λέξιν· εἰς τί κατὰστασιν εὐρίσκεται τὸ βαλάντιόν σου; στοχάζομαι ὅτι ὁ κόπος μου, καθὼς καὶ ὁ τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου ὅστις σὲ περιμένει εἰς τὴν θύραν εἶναι ἄξιος τινὸς ἀμοιβῆς.

Ὁ Ἰσαὰκ ἐξήγαγε στενάκων τὸ βαλάντιον τοῦ Ναθάν, καὶ ὁ Λοχίας τὸ ἐκένωσε κατὰ πολὺ μέρος εἰς τὸν κόλπον τοῦ.

— Λάβε, εἶπεν εἰς τὸν Βαλαφρῆν, ἐξερχόμενος μετὰ τοῦ Ἰσαὰκ καὶ παρεμβάλλων εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἱππέως τὸ ὅσον ὀλίγον ἔμεινεν εἰς τὸ βαλάντιον· φύγετε καὶ προσέχετε νὰ μὴ σᾶς ἴδωσιν· ἀπ' αὐτῆς τῆς ὀπισθεν θύρας μέχρι τοῦ δάτους μόλις εἶναι ἑκατὸν βήματα. Τρέξατε καὶ μὴ λυπηθῇτε τὴν ἀναπνοήν σας, διότι, μὰ τὴν πίστιν μου, δύνανται διαβολικὰ νὰ σᾶς τὴν κονταίνουν, ἂν ἀπᾶς σᾶς συλλάβουν.

Τοὺς ἐθεώρησε τρέχοντας ὀλίγας στιγμὰς, καὶ ἅμα εἶδεν ὅτι διηλθεν τὴν πεδιάδα τῆς χιόνος, καὶ ἐγίναν ἄφαντοι εἰς τὴν παννότητά τοῦ δάτους, διευδύνθη εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Σερικίου, διὰ νὰ μάθῃ εἰς πόσον βαθμὸν εἶχεν ἐπιτύχῃ παρὰ τῇ ὡραίᾳ Γεσίκα.

Ὁ συνταγματάρχης εἰσῆλθεν ὅλως παρωργισμένος· ὅταν ἔμαθεν ἐκ τῆς ἐκθέσεως τὴν φυγὴν τοῦ Ἰσαὰκ καὶ τὴν λειποταξίαν τοῦ εἰς φύλαξιν αὐτῷ διωρισμένου στρατιώτου.

— Ὁ προδότης! ἐλπίζει ὅτι θά φρεσθῇ τῆς θυγατρὸς του; ὅχι! μὰ τὴν τιμὴν μου, αὐτὴ θά πληρώσῃ δι' ἐκείνον· νὰ κάμῃ νὰ λειποτακτῶσιν οἱ ἄνθρωποι τῆς ὑπηρεσίας! ὁ ἀχρεῖος ἐκεῖνος φαίνεται ὅτι ἔχει πανουργίας ἐξιδιαιτεμένους· ἡ θυγάτηρ του ἔχει, λέγουν, κάλλος ἐξαίσιον· μὴ δελεασθῇς, εἰρηγητὰ, διότι καὶ ὡς ἡ Ἀφροδίτη ἂν ἦναι ὡραία, δὲν θά ὑπάρξῃ δι' αὐτὴν οὔτε συμπάθεια οὔτε εὐσπλαγγνία· εἰς τί βαθμὸν εὐρίσκεται ἡ ἀνάκρισις τῆς δικῆς τῆς; ἐξέτασες τὸν λοχίαν;

— Ἐκεῖνος ἐπιμένει εἰς τὴν πρώτην τοῦ καταθέσιν, καὶ ἰδοὺ γραμματίον ἐπιβεβαιῶν αὐτὴν· εἶναι ἐπιστολὴ γραφείσα ὑπὸ τῆς κατηγορουμένης πρὸς τὸν πατέρα τῆς εὐρισκόμενον τότε εἰς τὸ Γιάρρι, καὶ συλληφθεῖσα ὑπὸ τοῦ κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος ἀποσπάσματος τῆς φρουρᾶς.

— Ἄς ἴδωμεν, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης, καὶ λαβὼν τὸ χαρτίον, ἀνέγνω:

α Πάτερ

» Τί βραδύνεις νὰ φέρῃς τοὺς ἐλευθερωτὰς μας; ὁ
» ὑποστηρίξας τοὺς προπάτοράς μας κατὰ τῶν ἐ-
» χθρῶν των θὰ πολεμήσῃ μεθ' ὑμῶν· ὁ ἀριθμὸς τῶν
» υἱῶν τῶν Ἀμμωνιτῶν εἶναι ὀλίγος εἰς Βιλλέικαν,
» καὶ ἀλαζονευόμενοι εἰς τὴν ἀνδρείαν των, νομίζου-
» σιν ἑαυτοὺς ὑπεράνω πάσης προσβολῆς· μόνον ἀν-
» θρώπους τινὰς ἀπορασισμένους ἀν ὠδήγεις διὰ τῆς
» Οὐνίλας ἣν ἐκεῖνοι κατέλιπον, οὐδὲ εἰς θὰ διέ-
» σφουγγε. »

— Ἀχρεία! ἀνέκραξεν ὁ συνταγματάρχης.

— Ὁ λοχίας βεβαιῶν προσέτι, ἐξηκολούθησεν ὁ εἰσηγητὴς, ὅτι εἶδε καὶ ἐγνώρισεν καλῶς τὸν Ἰουδαῖον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς φάλαγγος ἣτις ἐτρεψε τὴν ἰλὴν καὶ ἐμπόδισε τὴν ἀναχώρησίν της.

— Ἀρκεῖ, ἐπανελάβε σφοδρῶς ὁ συνταγματάρχης, ἀρκεῖ! οὐδεμίαν εὐσπλαγγνίαν! οὐδὲν ἔλεος! θὰ πλῆξω εἰς τὸν ποταμὸν αὐτὴν τὴν ἀχρείαν, διὰ νὰ γίνῃ παραδειγμα εἰς ὅλους τοὺς περικυκλοῦντας ἡμᾶς κατασκόπους, εἰς ὅλους τοὺς ἐπιβούλους· ἄς συναχθῇ εὐθὺς τὸ συμβούλιον· ἄς παρευρεθῇ καὶ ὁ Σερικοῦρ· ἡ διαγωγή του μοι φαίνεται παράδοχος· μένει ἀκόμη εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν κάποιον μυστήριον ὅπερ θὰ ἀνακαλύψω· αὐτὸς ὁ λοχίας μοι εἶναι γνωστὸς πρὸ πολλοῦ ὥς πονηρὸν καθάρμα· δὲν τολμῶ, κατὰ ἀλήθειαν, νὰ δώσω πίστιν εἰς τὴν κατάθεσιν ἐκείνου τοῦ ἀχρείου.

Τὸ στρατιωτικὸν συμβούλιον εἶχε πρὸ ὀλίγου συναχθῇ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ συνταγματάρχου, καὶ παρευθὺς ἐφέρθη καὶ ἡ Γεσίκα· ἐν ᾧ διέβαινε πρόδομον τινὰ ὀλίγον σκοτεινόν, ἀξιωματικὸς τις περιετυλιγμένος εἰς τὸν μανδύαν του, τὴν ἐπλησίασε, διασχίσας τοὺς φύλακας της, καὶ τῇ εἶπε κρυφίως.

— Ζήτησον ἀναβολὴν εἰκοσιτεσσάρων ὥρων· ἀλλέως εἶσαι χαμένη.

Ἡ Γεσίκα ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου μετὰ ἥθους αἰδήμονος, ἀλλὰ χωρὶς ἡ φυσιογνωμία της νὰ δεικνύῃ τὴν ἐλαχίστην ἀνησυχίαν· ἔρριψεν ἐπὶ τῶν δικαστῶν τῆς βλέμμα δειλὸν εἰς ὃ ὁμῶς παρετηρεῖτο ἡ ἀξιοπρέπεια ἐκείνη ἢ προσερχομένη ἐξ ἀκηλιδώτου συνειδήσεως.

Ἡ Γεσίκα εἰσῆλθον εἰς μικρὰν αἴθουσαν ἐν ᾗ ἦσαν συνηγμένοι πολλοὶ ἀξιωματικοὶ προεδρευόμενοι ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου· πλησίον ἐκεῖ ἐπὶ τραπέζης κατεχομένης ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ ἦσαν κατατεθειμένα τὰ ἐγγράφα τῆς διαδικασίας· πάντες οἱ ὀφθαλμοὶ ἐστράφησαν μετὰ περιεργείας πρὸς τὴν νέαν Ἰουδαίαν ἣτις ὑπέστη τὰ βλέμματα ἐκεῖνα ἅντι τρόμου· ἐρύθημα μόνον κατεκάλυψε τὴν ὄψιν της, ὅταν παρετήρησε τὸν Σερικοῦρ ὅστις ὠχρὸς καὶ ἔχων τοὺς βραχίονας

ἐσταυρωμένους, σεν ἐτόλμα νὰ ἐγείρῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς· ἡ συζήτησις ἤρχισεν· ἡ Γεσίκα ἀπεκρίθη μετὰ γλυκύτητος καὶ σταθερότητος εἰς πᾶσας τὰς ἀποταθείσας αὐτῇ ἐρωτήσεις.

— Ὁ πατήρ σου, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης, ἀνυπόμονος διὰ τοὺς βραδεῖς τύπους τῆς διαδικασίας, συνετήρησε μυστικὰς ἀνταποκρίσεις μετὰ τῶν ἐχθρῶν μας ἐξύφανε τὸν ἀφανισμόν μας.

— Ὁ πατήρ μου ἐπειδὴ ἀγαπᾷ πολὺ τὴν πατρίδα του, μισεῖ θανασίμως ὅσους τὴν σπαράττουσι καὶ τὴν κατερημοῦσι διὰ τοῦ πολέμου· ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχει μεγάλην πεποίθησιν εἰς τὸν θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ, δὲν πολυπραγμανεῖ τὰς διενέξεις τῶν ἰσχυρῶν καὶ τῶν ἀσθενῶν.

— Ὁ πατήρ σου εὐρίσκετο εἰς Γιάρρι, ὅταν οἱ ἐχθροὶ μας ἐπῆλθον κατὰ τῆς Βιλλέικας· τί ἔκαμνεν ἐκεῖ;

— Οἱ στρατιῶταί σας οἱ ἴδιοι, κύριε συνταγματάρχα, τὸν ἔσυραν ἐκεῖ, διὰ νὰ τοῖς χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγός.

— Διατί, ἅμα ἐφθασεν ἐκεῖ, δὲν ἐπέστρεψεν εἰς Βιλλέικαν;

— Δὲν γνωρίζω· τοῦτο μόνον δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι ἀν εὐρίσκετο εἰς Βιλλέικαν, δὲν θὰ συνέβαινον ὅσαι συνέβησαν εἰς αὐτὴν ἀταξίαι.

— Δὲν ἐγράψες πρὸς τὸν πατέρα σου εἰς Γιάρρι, καὶ δὲν τὸν ἐβίασες πολλάκις νὰ ἐπιστρέψῃ;

— Ἐπεμψα δύο διαφόρους ἀνθρώπους πρὸς τὸν πατέρα μου διὰ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μὴ μὲ ἀφήσῃ περισσότερον καιρὸν μόνην καὶ ἀπροστάτευτον· ἀλλ' οὐδεὶς ἐκείνων μοι ἔφερεν ἀπάντησιν.

— Εἶναι αὕτη ἡ ἐπιστολὴ ἣν ἐγράψες; ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης, παρουσιάζων εἰς αὐτὴν ἓν χαρτίον.

— Ὁμοιάζει ἐκείνην ἣν ἐπεμψα πρὸς τὸν πατέρα μου διὰ τοῦ Σαλλοῦ, τοῦ ὑπηρέτου μας.

— Ἀνάγνωθι, καὶ γνώρισον τί ἐγράψες.

Ἡ Γεσίκα διέτρεξε τὸ χαρτίον, καὶ τὸ πρότωπόν της ἔγινεν ἐν τῷ ἅμα πορφυροῦν ἐξ ἀγανακτήσεως.

— Ὅστις ἐπενόητε τοιαύτην συκοφαντίαν, ἀνέκραξεν ἐκείνη, ὑψώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν, εἰθ' νὰ συνταραχθῇ παρὰ τοῦ ἐτάζοντος τὰς καρδίας, καὶ μόνου γινώσκοντος τὴν ἀλήθειαν!

— Λοιπὸν, δὲν παρεκίνησες τὸν πατέρα σου νὰ ἐνεργήσῃ ὥστε νὰ καταστραφῶμεν ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ;

— Ποτὲ οὔτε τὸ ἐστοχάσθην· καθικέτευον τὸν πατέρα μου νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν ἐπιστροφὴν τους, διὰ νὰ μὲ λυτρώσῃ ἀπὸ τῶν καταδιώξεων εἰς ἃς μέεξεθεν ἡ ἀπουσία του καὶ ἡ μόνωσίς μου.

— Δὲν δύνασαι, εἶπεν ὁ εἰσηγητὴς, νὰ ἐμφανίσῃς ἀπόδειξιν τινὰ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς δικαιολογίας σου; δὲν δύνασαι νὰ ἀναιρέσῃς δι' ἀποδείξεων τὰς ἐνοχοποιήσεις τοῦ κατηγοροῦ σου;

— Καὶ τίς εἶναι; ἠρώτησεν ἡ Γεσίκα.

— Οὗτος ὁ ἀνθρωπος, ἀπεκρίθη ὁ εἰσηγητὴς, δεικνύων τὸν λοχίαν· αὐτὸς γνωρίζει τὴν ἐπιβουλήν τοῦ πατρός σου· αὐτὸς ὁ ἴδιος συνέλαβε τὰς ἃς τῷ ἐπεμψες ἐπιστολάς.

Ἡ νέα Ἰουδαία ἔρριψε τότε ἐπὶ τοῦ λοχίου βλέμμα τῆς ἐσχάτης περιφρονήσεως· ὅπερ ἐκεῖνος ὑπέμεινε

μετά της ἀταράχου ἐκαίνης ἀναιδεΐας ἥτις ἦν ἀχώριστος ἀπ' αὐτοῦ.

— Λοιπὸν οὐδεὶς εὐρίσκειται ἐνταῦθα, ἀνέκραξεν ἐκείνη, ἀτενίζουσα τὸν Σερικοῦρ, ὅστις νὰ ὁμιλήσῃ ὑπὲρ ἐμοῦ;

Ὅλα τὰ βλέμματα ἠκολούθησαν τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐκαίνης· ὁ δὲ Σερικοῦρ ὠχρίασεν ἔτι μᾶλλον, ἀλλ' ἐμεινεν ἀκίνητος.

— Κύριε ἀρχηγέ, εἶπε τότε ὁ εἰσηγητὴς, δὲν γνωρίζεις καμμίαν περίστασιν ἥτις νὰ δύναται νὰ ἐλαφρύνῃ τὴν ἐνοχλήν τῆς κατηγορουμένης;

Ὁ Σερικοῦρ χωρὶς νὰ ἐγείρῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀνένευσε διὰ τῆς κεφαλῆς ἀντὶ πάσης ἀποκρίσεως.

Ἀμοιβαδὸν ἐζωγραφίσθησαν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Γεσίκας ἡ ἐκπληξίς, ἡ φρίκη καὶ ἡ ἐσχάτη περιφρόνησις.

— Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μου νὰ μὲ σώσῃ, ἀνέκραξεν ἐκείνη, διότι σήμερον πᾶν αἶσθημα τιμῆς καὶ δικαιοσύνης ἀπέθανεν ἐπὶ τῆς γῆς!!!

Παροργισθεὶς διὰ τὸν ἀκατανόητον τρόπον τοῦ Σερικοῦρ ὁ συνταγματάρχης ἐστράφη πρὸς τὸν εἰσηγητὴν.

— Τελείωτον, κύριε, τίς σὲ ἐμποδίζει; τὸ πρᾶγμα εἶναι φανερόν· ἄς ἴδωμεν τὰ συμπεράσματά σου.

Ἰσοῦ αὐτὰ, εἶπεν ἐκεῖνος, διὰ φωνῆς τεθορυβουμένης. Ἐπειδὴ τὰ ἐν τῇ κατηγορίᾳ ἀναφερόμενα φαίνονται ἐπικυρούμενα σιωπηλῶς ὑπὸ τοῦ ἱλάρχου, ἐπειδὴ ἡ συγῆ τοῦ Ἰουδαίου Ἰσαὰκ βεβαιοῖ τὴν ἐνοχλήν του καὶ τὴν τῆς θυγατρὸς του ἥτις δὲν ἐδυνήθη νὰ παρῇσιάζῃ καμμίαν ἀποδείξιν τῆς ἀθωότητός της, κηρύττω τὴν κατηγορουμένην ἐνοχὸν ἐγκλήματος ἐπιβουλῆς· ὁ νόμος τιμωρεῖ τὸ ἐγκλημα τοῦτο διὰ θανάτου· καὶ, εἰς τὰς δεινὰς περιστάσεις εἰς ἃς εὐρίσκεται ὁ στρατὸς αἰεὶ κατατροχόμενος ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ στοχάζομαι ἀδύνατον νὰ ἐλαφρωθῇ ἡ αὐστηρότης τοῦ νόμου.

Ἀν καὶ κατὰ τινὰ τρόπον εἶχον προῖδῃ τὴν ψῆφον ταύτην ὅλα τὰ μέλη τοῦ συμβουλίου ἐμείναν καταπεπληγμένα· καὶ ὅσον κατεπείγουσα καὶ ἂν ἐφαίνετο ἡ κατηγορία, οὐδεὶς αὐτῶν θὰ ὑπῆρχεν ὅστις νὰ μὴν ἀντιτείνῃ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, ἂν ἐτόλμα νὰ ἐκφράσῃ ἐλευθέρως τὴν γνώμην του· ἀλλ' ἡ αὐστηρὰ καὶ ἀπαθὴς ὄψις τοῦ συνταγματάρχου παρέλυσεν ὅλας τὰς εὐνοητικὰς διαθέσεις.

Ἡ ὁμήγουρις ἦταν ἄφωνος καὶ ἀκίνητος, ὅταν ἀφῆνης ὁ Σερικοῦρ ἠγέρθη αὐτομάτως.

— Ἀναβολήν! Ζητῶ ἀναβολήν! ἀνέκραξεν ἔπειτα ἔπεσεν αὖθις ἐπὶ τῆς ἑδρας του, καὶ ἔφριξεν ἀκούσας τὴν τρομερὰν λέξιν — Θάνατος!

Ἡ νέα Ἰουδαία ἥς ἡ ὄψις κατεκαλύφθη αἵφνης ὑπὸ φρικαλέας ὠχρότητος ἐρρίφθη εἰς τὰ γόνατα, καὶ ἔχουσα τὸ βλέμμα περιπλανές, καὶ τὰς χεῖρας ἥνωμένας,

— ὦ, ἂν ἡ τιμή σας, ἂν ὁ νόμος σας σὰς ἐμποδίζωσι τοῦ νὰ φονεύσετε ὃν ἀθῶον καὶ ἀπθηνές, ἂν θέλετε νὰ ζῆτε ἐδῶ κάτω χωρὶς νὰ διώκεσθε ὑπὸ ἐλθγγῶν συνειδήσεως, καὶ χωρὶς νὰ ἔχετε νὰ δώσητε λόγον ἐκεῖ ἐπάνω ἐνώπιον τοῦ αἰωνίου κριτοῦ διὰ τὸν

ρόνον πτωχῆς ἀθώας κόρης θυφιαθείσης εἰς τὴν ἐκδίκησίν σας, χάρις πρὸς ἐμέ! ἀναβάλετε τὴν ἐκτέλεσιν τῆς κρίσεώς σας, διὰ νὰ μὴ μάθετε πολὺ βραδέως πόσον ἐφάνητε ἄδικοι καὶ βάρβαροι!

Βαθεῖα σιωπὴ ἐπεκράτησε κατὰ τινὰς στιγμὰς εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Οὐδεμία φωνὴ ὑπάρχει λοιπὸν νὰ ὁμιλήσῃ ὑπὲρ ἐμοῦ; ὅλαι αὐταὶ οἱ καρδίαι εἶναι ἄκαμπτοι; ἐξηκολούθησεν ἐκείνη ἀπηλπισμένη, ἀπέσπλον πᾶν αἶσθημα ἀνθρωπότητος καὶ συμπαθείας; οὐδεὶς ὑπάρχει μετὰ τὸ ὅμων ὅστις νὰ ἀφῇκεν εἰς τὴν πατρίδα του θυγατέρα, τέκνον μονογενές ὅπρι νὰ μὴν ἐπιθυμῇ εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του νὰ θλίψῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ νὰ μὴν τρέμῃ μήπως ἡ θεῖα δίκη τὸν τιμωρήσῃ ἐν ἐκείνῳ διὰ τὴν σκληρότητά του;

Τὰ δάκρυα ἐπνίξαν τὴν φωνὴν της, καὶ ὁ συνταγματάρχης ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν· οἱ λόγοι τῆς Γεσίκας εἶχον σπαράξῃ τὴν καρδίαν του· εἶχε χάσῃ πρὸ ὀλίγου θυγατέρα ἣν ἠγάπα περιπαθῶς· ἡ νέα Ἰουδαία εἶδε τὴν συγκίνησίν του.

— ὦ! εἶσαι πατὴρ ἰσως, εἶπεν ἐκείνη πρὸς τὸν συγκεκινημένον ἤδη συνταγματάρχην· γνωρίζεις τὰς τέρψεις καὶ τὰς θλίψεις τῆς οἰκογενείας! ὦ! εὐσπλαγνίστου με! σὲ δυνύω εἰς τὴν ζωὴν τῶν τέκνων σου, χάρισόν μοι ἀναβολήν, ἀναβολὴν μιᾶς μόνον ἡμέρας! ἰσως ὁ Θεὸς μοὶ πέμψῃ φίλον τινὰ ὅστις νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά μου. ὦ! ἐξηκολούθησεν ἐκείνη ὡς πεπληγμένη ὑπὸ αἰρνηδίας ἀναμνήσεως. ὦ! ἂν εὐρίσκετο ἐκεῖνος ἐδῶ πλησίον· ἂν ἐδύνατο νὰ γνωρίσῃ τὴν τύχην ἥτις μὲ περιμένει, θὰ ἐσπευδε νὰ δράμῃ, καὶ ἡ ἀναβολὴ αὕτη θὰ ἤρκει διὰ νὰ μὲ σώσῃ.

Ὁ εἰσηγητὴς ἐκ τοῦ τεταραγμένου ἤθους τοῦ συνταγματάρχου ἐννοήσας τὸν στοχασμὸν του, ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ὅτι ἀναβολὴ τόσον ὀλιγοχρόνιος...

— Παρατηρῶ εἰς ὅλα τὰ βλέμματα, διέκοψεν ὁ συνταγματάρχης, τὸ ὅπερ καὶ ἐγὼ αὐτὸς δὲν αἰτχύνομαι νὰ ὁμολογήσω· ἐπιθυμῶ ἐξ ὅλης καρδίας ἐντὸς αὐτῶν τῶν εἰκοσιτεσσάρων ὥρων ἡ δυστυχὴς αὕτη νὰ δυνήθῃ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά της· ἂν ὁμως δὲν τὸ κατορθώσῃ, ἄς ἀνεργηθῇ ἡ δικαιοσύνη. Λοιπὸν, εἶπε, στρεφόμενος πρὸς τὴν νέαν κόρην, δεήθητι πρὸς τὸν Θεὸν νὰ σὲ πέμψῃ καλὴν σωτῆρα· ἀλλέως ἀπόδασκε πᾶσαν ἐλπίδα. Ἀρχηγέ, ἐπρόσθεσε στραφεὶς μετ' αὐστηρότητος πρὸς τὸν Σερικοῦρ οὐ εἶχε παρατηρήσῃ ὅλα τὰ κινήματα, σὺ θὰ μοὶ ἀποκριθῇς διὰ τὴν φυλακισμένην ἐπὶ τῆς τιμῆς σου. Ταῦτα εἰπὼν, ἀνεχώρησεν ὁ συνταγματάρχης, ἀφ' οὗ ἐρρίψε βλέμμα ἐκφραστικὸν ἐπὶ τοῦ Σερικοῦρ· οὗτος ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης τοῦ συμβουλίου, τρύζων τοὺς ὀδόντας καὶ τύπτων τὸ μέτωπόν του μετὰ φρικτῶν βλασφημιῶν, ὅταν ἤκουσε τὸν ὑπασιπιστὴν τῆς ἡμέρας νὰ διατάξῃ νὰ διορισθῶσι καὶ πάλιν ἐκ τῆς ἰλῆς του οἱ πρὸς φύλαξιν τῆς φυλακισμένης φρουροί.

— Ἀθλίε! εἶπεν ἐκεῖνος πρὸς τὸν λοχίαν, ἀρπάσας αὐτὸν σφοδρῶς ἐκ τοῦ λαιμοῦ, ὅταν εὐρέθη μόνος μετ' αὐτοῦ· Ἀθλίε! τί ἔκαμες; ἂν δὲν δυνήθῃ νὰ τὴν σώσω, θὰ σὲ πνίξω, καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ πυροβολήσω τὸν ἐγκέφαλόν μου.

— Καλή ἀνταμοιβή διὰ τὴν ἀφοσίωσίν μου! ἀπεκρίθη αὐθαδῶς ὁ λοχίας· ἤθελες ἴσως νὰ εἰπῶ εἰς τὴν κατάθεσίν μου ὅτι κατὰ διαταγὴν σου τὴν ἤρπασα ἀπὸ τῆς Βιλλεϊκῆς καὶ ὅτι ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὴν ἐρωτός σου κατετροπώθη τὸ ἥμισυ τῆς Ἰλῆς; πῶς ὁ συνταγματάρχης θὰ ἐμάνθανεν αὐτὴν τὴν ἀνακοίνωσιν;

— Ἀναιδέστατον βδέλυγμα τῆς κολάσεως! πῶς τολμᾷς νὰ μὲ ὁμιλῇς οὕτω κατὰ πρόσωπον; . . . ἔξω ἀπὸ ἐδῶ, ἔξω, καθαῖρα, ἐκραξεν μετ' ἀγανακτικῆς, ὥθων ἐκεῖνον σφοδρῶς, ἔξω, ἢ σὲ πνίγω!

Ὁ λοχίας ἐξῆλθε βλαστημῶν.

Θ'.

Ἡ ἀναβολὴ ἦν ἐζήτητος παρήλθεν, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης πρὸς τὴν Γεσίκαν, ὅταν μετὰ τὰς εἰκοσιτέσσαρας ὥρας εὐρέθη ἐκείνη καὶ πάλιν ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου· δὲν δύνασαι νὰ εἰπῇς τί πρὸς δικαιολογίαν σου; ὁμίλει ἀρόδως, καὶ δικαίωτον ἴαξ εὐνοϊκὰς διαθέσεις τῶν δικαστῶν σου.

Τὸ ὅπερ ἐδυάμην νὰ εἰπῶ ἀπεκρίθη ἡ νέα κόρη στεναίζουσα, θὰ ἐχρησίμευε μόνον εἰς τὸ νὰ μὲ κάμῃ νὰ ἐρυθριάσω, χωρὶς νὰ πείσω τοὺς δικαστάς μου περὶ τῆς ἀθωότητός μου, διότι δὲν θὰ ἐπίστευον τὴν εἰλικρινειάν μου.

— Χθὲς ὡμίλεις περὶ ἐνὸς ἐλευθερωτοῦ, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης, ῥίπτω· ἀμοιβὰδὸν ἐπὶ τοῦ Σερικοῦρ καὶ τῆς νέας κόρης βλέμμα ἐξεταστικόν· βλέπεις ὅτι οὐδεὶς παρουσιάζεται διὰ νὰ σὲ ὑπερασπίσῃ.

— Καὶ ὁμως, εἶπεν ἡ Γεσίκα, ἐγείρουσα τοὺς ὀφθαλμούς, ἡ καρδιά μου μὲ λέγει ὅτι ἐκεῖνος δὲν εἶναι μακρὰν.

Καὶ ἐν ᾧ περιέστρεφε περίξ αὐτῆς βλέμματα τεθλιμμένα, ἀνέκραξεν αἰφνης·

— Θεὲ παντοδύναμη! ἰδοὺ κύτός! . . .

Εἰς ἀξιωματικὸς, φέρων στολὴν ξένου τάγματος εἰσῆλθε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

— Ζητῶ συγγνώμην, συνταγματάρχα μου, ἂν τολμῶ νὰ παρρησιασθῶ ἐνταῦθα ὁ κίνδυνος αὐτῆς τῆς δυστυχούς· ἄς μοὶ χρησιμεύσῃ ὡς δικαιολόγημα· εἶναι ἐπίσης ἀθῶα ὡς καὶ ὁ πατήρ της τοῦ ἐγκλήματος· δι' ὃ κατηγορεῖται· εἶμαι ἑτοῖμος νὰ τὸ ἀποδείξω· καταδεικνύω δὲ εἰς τὴν δικαιοσύνην σας ἕνα κακοῦργον ὅστις τολμᾷ νὰ προσθήσῃ τὴν συκοφαντίαν εἰς τὰ ἄλλα του κακουργήματα.

— Τίς εἶσαι, κύριε; πῶς ὀνομάζεται, ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης ἐκθαμβος.

— Ὀνομάζομαι Λοζίνσκις, καὶ εἶμαι λοχαγὸς εἰς τὰ 4' τάγμα τῶν λογχοφόρων· σύμπτωσις παραδοξῆς περιστάσεων μὲ ἔκαμε νὰ γνωρίσω καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τῆς προκειμένης υποθέσεως· ὁ Ἰσαάκ Νικολαΐεβ ποτὲ δὲν ἦτον κατάσκοπος· αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος, δεικνύων τὸν λοχίαν, συνένοήθη μετὰ τῶν συνεταίρων τῆς ληστείας του διὰ νὰ τὸν φονεύσῃ

καὶ νὰ τὸν γυμνώσωσιν εἰς τὸ δάτος τῆς Κρατνόης, καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸν ἔσωξα, φονεύτας ἕνα τῶν συνεταίρων του.

Ὁ Λοζίνσκις διηγήθη τότε ὅλα ὅσα συνέβησαν εἰς τὴν Κάρσμαν τῆς Κρατνόης καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς θεραπείας του εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰσαάκ.

— Τί ἔχεις νὰ ἀποκριθῇς εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην; ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης τὸν λοχίαν.

— Ζητῶ νὰ ἀποδείξῃ τὰ ὅσα προτείνει.

— Ἀθλίε! ἀπεκρίθη ὁ Λοζίνσκις, ἰδοὺ μάρτυρία ἥτις θὰ κλείσῃ τὸ στόμα σου εἰς τὴν στιγμήν.

Εἶπεν εὐθὺς καὶ ἤνοιξεν τὴν θύραν, καὶ ἐφάνη ὁ Βαλαφρῆς σιδηροδέσμιος καὶ περικυκλωμένος ὑπὸ στρατιωτῶν· ὁ λοχίας ἔμεινεν ὅλως ἐννεός.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης ἀπορών.

— Οὗτος ὁ ἄνθρωπος ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δάτους τῆς Κρατνόης, καὶ αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος τὸν παρεκίνησε νὰ λειποτακτῇ.

Ὁ ἐνοχος ἔρριψε κατὰ γῆς τοὺς ὀρθόκλυτους, ὅταν εἶδεν ὅλα τὰ βλέμματα τῆς ὀμηγύρεως προσηλωμένα ἐπ' αὐτοῦ μετ' ἀγανακτικῆς.

— Μία σπεῖρα τοῦ τάγματος εἰς τὸ ἀνέσω, ἐξηκολούθησεν ὁ Λοζίνσκις, διατρέχουσα χθὲς τὸ ἑσπέρας τὰ Μόσκι, παρετήρησε δύο ἄνθρώπους οἵτινες τῇ ἐφάνησαν ὑποπτοί, καὶ διευθύνοντο διὰ μακρῶν βημάτων πρὸς τὰς πλητιστατέρας ἐχθρικές τάξεις· τοὺς ἐδίωξε, τοὺς συνέλαβε καὶ τοὺς ἔφερεν ἔμπροσθέν μου.

Ἐγνώρισα εὐθὺς τὸν Ἰσαάκ, καὶ ἡ πλατεία οὐλὴ ἦν ὁ ἱσπεὺς· οὗτος φέρει ἐπὶ τοῦ προσώπου του μὲ ἐπληροφόρησεν ὅτι ἦτον εἰς τῶν ξένων τῆς Κάρσμαν τῆς Κρατνόης τῶν συνεταίρων τοῦ κατηγοροῦ αὐτῆς τῆς πτωχῆς παδίσκης· παραβαλὼν δὲ τὴν ἐκθεσίν του πρὸς τοὺς λόγους τοῦ Ἰσαάκ, ἐνόησα εὐκόλως τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἤλθον ἐνταῦθα διὰ νὰ τὴν ἐκθέσω εἰς τὸ φῶς.

— Ὁ Ἰουδαῖος λοιπὸν συνελήφθη; ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης.

— Ὁ πατήρ μου εἶναι λοιπὸν ἐνταῦθα; ἠρώτησεν σχεδὸν ταυτοχρόνως ἡ Γεσίκα, εἰσέτι πλήρης ἀνησυχίας.

— Μηδὲν φοβοῦ, κόρη μου, ἐπανελάβην ὁ Λοζίνσκις· οὐδεὶς κίνδυνος σὲ ἐπαπειλεῖ· μετὰ μίαν στιγμήν θὰ ἐκπλυθῇς ἀπὸ πάσης ὑποψίας.

— Μένει ἀκόμη νὰ λυθῇ μία ἀπορία, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης· οὐ αἱ ἀπειθεῖαι δὲν εἶχον εἰσέτι διαλυθῇ καθ' ὁλοκληρίαν· ἡ ἐπιστολὴ ἦν αὕτη ἡ κόρη διεύθυνε πρὸς τὸν πατέρα της εἰς Γιάζρι.

— Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη, συνταγματάρχα μου, δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ προκαλέσῃ τοὺς ἐχθρούς μας εἰς Βιλλεϊκὴν· αἱ καταδωδεῖς εἰς αὐτὴν ἦτον ἐκτεθειμένη αὕτη ἡ νέα κόρη ἦσαν τὰ μόνον ὑπαγορευόμενα αὐτῇ αἰτία· τὸ ἐγγράφον τοῦτο, ἄλλο βεβήκως παρὰ ἐκεῖνο ὅπερ ἔχετε πρὸ ὀφθαλμῶν συνελήφθη ἀπὸ τοῦ ἀπεσταλμένου τῆς νέας κόρης καὶ ὑπηρεθῇ παρὰ τοῦ ἀχρεῖος ὅστις τὸ ἐλητμόνησεν ἴσως εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ μπρτίπου του.

Ὁ συνταγματάρχης ἔκαμε νεῦμα· ἐζήτησαν εἰς τὸν

μάρσιπον τοῦ λογίσου ὅστις καταβιβλημένος ἐκ τῶν ἐπιβαρυτικῶν αὐτῶν ἀποείξεων, ἔμεινεν ἄφωνος καὶ ἀκίνητος, καὶ εὗρον τὴν ἐπιστολὴν τῆς Γεσίκας ἧς οἱ χαρακτῆρες ἦσαν δι' ἐντελεστάτης ἐπιτηδιότητος πλαστογραφημένοι, ἡ δὲ ἐννοια ὅλως διόλου παρηλλαγμένη.

Ἡ νέα Ἰουδαία ὕψωσε μετ' εὐτεβοῦς εὐγνωμοσύνης τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Εἰς τὴν σπιγμὴν νὰ τεθῇ αὐτός, ὁ ἀχρεῖας εἰς φυλακὴν καὶ εἰς δεσμὰ, ἀνέκραξεν ὁ συνταγματάρχης μετ' ἀγανακτήσεως· ἅς ὑποστῇ τὴν ποινὴν τοῦ Ἰουδαίου· θά τουφεκιαθῇ ἀντ' ἐκείνου.

Οὐδὲν πλέον ἔχω νὰ εἶπω, ἐξηκολούθησεν ὁ Λοζίνσκις ἐκεῖνος, ἐπρόσθεσε, στερεῶν ἐκ νέου ἐπὶ τοῦ Σερικοῦρ τὸ διαβητικὸν βλέμμα του, ὅστις εἰδύνατο νὰ δώσῃ νέας πληροφορίες δὲν ἔχει, φαίνεται, διαβῆσιν νὰ ὁμιλήσῃ· νομίζω δὲ συνταγματάρχᾳ μου ὅτι ἐγὼ ἀπέδειξα ἀρχούτως τὴν ἀθωότητα τοῦ κατηγορουμένου· ἐπίτρεψόν μοι λοιπὸν νὰ φέρω τὴν παιδίσκην ταύτην εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ δυστυχικοῦ πατρὸς της.

Τελείωσον τὸ εὐγενὲς ἔργον σου, κύριε λοχαγέ, καὶ ἔσο πεπεισμένος ὅτι ἐκεῖνοι οἵτινες μικροῦ ἐδέησε νὰ μὲ ρίψωσιν εἰς τὸ ἀτόπον τοῦ νὰ πλημμελήσω τόνον σκληρὰν ἀδικίαν δὲν θὰ διαφύγῃ τὴν πρέπουσαν αὐτοῖς ποινὴν· σὺ δὲ εὐγενὴ νέε, ἔσο βέβαιος περὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μου· μὲ ἀπῆλλαξες μεταμιλιῶν πικροτάτων.

Ἡ Γεσίκα ἐπροσκύνησε τὸν συνταγματάρχην μετὰ σιωπηλῆς συγκινήσεως.

— Ὑπαγε τέκνον μου, εἶπεν ὁ γέρον συγκινηθεὶς μέχρι δακρύων καὶ ἀνεγείρων αὐτήν, ὁ Θεὸς νὰ μοι συγχωρήσῃ διὰ τὰς ἅς σοὶ ἐπροξένησα ἀγωνίας! σπεῦσον νὰ εὗρῃς τὸν πατέρα σου!

Ἡ νέα Ἰουδαία ἤρπασε τὴν χεῖρά του ἣν κατέβρεχον τὰ δάκρυά της, καὶ ἐξῆλθεν εὐθὺς μετὰ τοῦ Λοζίνσκι.

— Κύριοι, εἶπε τότε ὁ συνταγματάρχης πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς συνεωμένους, εἰσθε βεβαίως ἡ γανακτισμένοι ὡς καὶ ἐγὼ διὰ τὴν ἀνακαλυφθεῖσαν πρὸ μικροῦ εἰς ἡμᾶς αἰσχρὰν πράξιν· ἡ Γαλλικὴ σημαία ἐβεβηλώθη· πρέπει νὰ τιμωρηθῇ ὁ κακοῦργος ὅστις ἐξέθεσε τοιοῦτοτρόπως τὴν τιμὴν ὅλου τοῦ σώματος· εἶναι μόνος ἑνοχος, θέλω νὰ τὸ πιστεύσω, ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη, ἐξηκολούθησεν αὐτός μετὰ τόνου ἐκφραστικοῦ καὶ ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς ἐστηριγμένους ἐπὶ τοῦ φλογώδους προσώπου τοῦ Σερικοῦρ, ἐκεῖνος ἐφ' οὗ ἐπιβαρύνει φρικώδης ὑποψία νὰ δικαιολογηθῇ τὸ τάγμα ὁλόκληρον τὸ ἀπαιτεῖ.

Ἐχαιρέτησε τοὺς παρεστώτας οἵτινες ἐμακρύνθησαν σκεδρῶς καὶ ἐν σιωπῇ· ἔνευσε τὸν εἰσηγητὴν νὰ μείνῃ, καὶ ἔμεινεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν κεκλεισμένος μετ' αὐτοῦ.

Ἡ Γεσίκα ἦτον ἤδη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς της, καὶ ἔχοναν ἀμφότεροι δάκρυα εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγαλλιάσεως.

— Ω! ἅς ὑπάγωμεν, κόρη μου, ἀνέκραξεν ὁ Ἰσαάκ, θλίβων αὐτήν ἐτι ἰσχυρότερον ἐπὶ τῆς καρδίας του, νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν Κύριον, τὸν Θεόν τοῦ

Ἰσραὴλ· δὲν μᾶς ἐγκατέλειπεν εἰς τοὺς ἐχθρούς μας, καὶ διεφύγομεν ἀπ' αὐτῶν ὡς τὸ πτηνὸν ἀπὸ τῶν διπτύων τοῦ θηρευτοῦ.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ Γεσίκα, ἅς εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεόν τῶν Πατέρων ἡμῶν τὸν πληρώσαντα τὸ στόμα μας ἐξ ἀσμάτων εὐφροσύνης, καὶ τὴν καρδίαν μας εὐχαριστήσεως· ἀλλ' ἅς μὴ λησμονήσωμεν καὶ τὸν εὐγενὴ νέον ὅστις ἐθριάμβευσε κατὰ τῶν συνωμοσάντων καθ' ἡμῶν, καὶ κατήγγυνε τὸ πρόσωπον τῶν ἐξυφαινόντων τὸν δλεθρὸν μας.

— Ἐλθέ, τέκνον μου, ἅς ὑπάγωμεν νὰ ἐναγκαλισθῶμεν τὰ γόνατα ἐκείνου τοῦ γενναίου ἀνθρώπου, καὶ διευθύνθησαν πρὸς τὸ οἶκημα ὅπερ κατεῖχεν ὁ Λοζίνσκις εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὅπου ἐσπάθησαν· ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ἐπάσχησαν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸν εὗρωσιν· ὁ Ἰσαάκ ἤρχισε νὰ γίνεταί σκεπτικός, καὶ ἡ Γεσίκα ἡ ἰδία δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀπορύγῃ βαθύ τι αἰσθημα ἀνησυχίας διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἀγαπητοῦ της· διότι τὰ ἅπερ ὁ Σερικοῦρ ἠκόντισε κατ' αὐτοῦ βλέμματα καὶ ἡ ἀπειλητικὴ του χειρονομία δὲν διέφυγον τὰ διαβητικὰ βλέμματα τῆς νέας κόρης· καὶ τῷ ὄντι ἅμα τὴν κατέθεσιν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς της, ἀπεσταλμένος τις τοῦ Σερικοῦρ τῷ ἐνεχείρισε προκλητήριον· ἡ ἐντευξὶς προσδιωρίζετο κατὰ τὰς ἄκρας τοῦ δάσους.

Ὁ Λοζίνσκις ἔδραμεν εἰς τὸν προσδιωρισμένον τόπον· ὁ ἀντίπαλός του τὸν περιέμενεν ἤδη ἐκεῖ μετὰ δύο ἀξιωματικῶν τοῦ τάγματός του.

— Δὲν χρειάζονται λόγοι, κύριε λοχαγέ, ἀνέκραξεν ἐκεῖνος ἅμα τὸν εἶδε, ἔλα φωνῆς τρεμούσης ἐκ θυμοῦ· δὲν χρειάζονται λόγοι αἱ σπαθαί μας μόναι δύνανται νὰ μᾶς συμβεβάσωσι.

— Καθ' ὅσον ἐνθυμοῦμαι, ἀπεκρίθη, πράως ὁ Λοζίνσκις, δὲν τὰς ἐμετρήσαμεν τώρα κατὰ πρῶτον.

— Αἱ ὠχραὶ παρειαὶ τοῦ Σερικοῦρ κατεφαινίσθησαν ἐκ θυμοῦ.

— Τὸ ὅπερ σοὶ ἀφείλω ἐλπίζω, εἶπε, νὰ σοὶ τὸ πληρώσω σήμερον μετὰ τόκου.

— Φαίνεται, ἀπεκρίθη ὁ Λοζίνσκις μετὰ σκοποῦ εἰρωνίας ἥτις δὲν διέφυγε τὸν ἀντίπαλόν του, ὅτι φοβούμενος μήπως λησμονήτης τὸ χρέος σου τὸ φέρεις κατὰ τοιοῦτον χρόνον ἐπὶ τοῦ μετώπου σου.

Ὁ Σερικοῦρ ἐγένεν ἔξω φρενῶν, καὶ εἴλκυσε τὴν σπάθην του μετὰ τρομερᾶς θλαστικῆς.

— Ὑπομονή, κύριε, εἶπεν ὁ Λοζίνσκις, δὲν μᾶς φέρει σήμερον εἰς τοῦτον τὸν τόπον ἐκείνη ἡ παλαιὰ ὑπόθεσις· μ' ἐζήτησες ἐξηγήσεις περὶ τινῶν λέξεων, περὶ τινῶν ἀλληγοριῶν αἱ σοὶ διευθύνθησαν πρὸ μιᾶς ὥρας· σοὶ λέγω λοιπὸν ἐπὶ παρουσίᾳ τούτων τῶν κυρίων ὅτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου φαίνεσαι ὁ ἀθλιώτερος τῶν ἀνθρώπων, οὐ ὅστις διὰ νὰ καλύψῃς πράξιν αἰσχρὰν, ἐφθασες εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ νὰ ἀπῆτης νὰ πλημμεληθῇ δολοφονία· καὶ διατί; διότι ἀπέτυχες εἰς μίαν ἐξαπάτησιν, διότι ἡ τιμὴ σου εὕρισκετο βάρεως ἐκτεθειμένη! τί ὄνειδος!

Ἀμα ὁ Λοζίνσκις ἐτελείωσε τούτους τοὺς λόγους, ὁ Σερικοῦρ ἀφρίζων ἐκ λύσσης κατέπαρεν ἐπ' αὐτοῦ ἀπλητισμένην πληγὴν· οὗτος δὲ μόλις εὗρε καιρὸν νὰ

ἐκκλίνη καὶ ἔλκων τὴν σπάθην του νὰ ἀποκρούσῃ τὰς προσβολὰς ἐκείνου τοῦ μανιώδους· ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ὁ Σερικὸὺρ ὠλισθήσεν ἐπὶ τῆς χιόνας, ἐκλονήθη καὶ πίπτων ἀπῆντησε τὴν σπάθην τοῦ ἀντιπάλου του ἥτις διεπέρασε τὸ στῆθος του· βεῖθρα μέλανος αἵματος ἐρρέυσαν ἀπὸ τοῦ στόματός του μετὰ φρικωδῶν θλασφημιῶν.

Ὁ Λοζίνσκις καταλιπὼν ἐκεῖνον εἰς τὴν φροντίδα τῶν μαρτύρων, ἐπανῆλθε κατεσκευασμένος εἰς τὴν πόλιν, διὰ νὰ ἐπιταχύνῃ ἐτι μᾶλλον μετὰ τὴν σκηνὴν ταύτην τὰς ἐτοιμασίας τῆς ἀναχωρήσεώς του.

Διὰ τῶν γενναίων φροντίδων τοῦ ἐλευθερωτοῦ τῶν ὁ Ἰσαὰκ καὶ ἡ θυγάτηρ του ἐδυνήθησαν νὰ λάβωσιν εἰς Γρόδνον ἡμερῶν τινῶν ἀνάπαυσιν ἀναγκαιοτάτην διὰ ν' ἀναλάβωσιν ἐκ τῶν τόσων μόχθων τῶν. Ἐπειδὴ δὲ τὸ τάγμα τοῦ Λοζίνσκι ἐλάβε διαταγὴν ν' ἀναχωρήσῃ, ὁ καλὸς ἐκεῖνος νέος ἐδιάσθη νὰ ἀποχαιρετήσῃ τοὺς παλαιούς ξένους του ταχύτερον ἀπ' ὅσον ἐπεθύμει.

Αἱ περιστάσεις μὲ ἀναγκάζουσι νὰ μακρυνθῶ, εἶπεγ ἐκεῖνος πρὸς τὸν Ἰσαὰκ, λαμβάνων ἐγκαρδίας τὴν χεῖρα του· ἀλλὰ μὴν ἀνησυχῆτε· διέθετα ἐγὼ τὰ πάντα, διὰ νὰ δυνηθῆτε νὰ ὑπάγετε ἀκινδύνως εἰς Βιλλεϊκάν· ἰδοὺ πρὸς τοῦτοίς καὶ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν προφυλακῶν· εἶναι φίλος μου καὶ κατὰ τὴν συστάσιν μου θὰ προθυμοποιηθῇ νὰ σᾶς προστατεύῃ.

Ὁ Ἰσαὰκ ἀνταπεκρίθη εἰς τοὺς περιπαθεῖς ἀποχαιρετισμούς τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ οἱ ἐνδείξεων εὐγνωμοσύνης καὶ δι' εὐχῶν.

Ὁ δὲ Λοζίνσκις ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν ὡραίαν Ἰουδαίαν ἥτις ἔμενεν ἀκίνητος καὶ σιωπηλὴ πλησίον τοῦ πατρὸς τῆς

— Ἡ Γεσίκα, εἶπε, δὲν θὰ μὲ εὐχηθῇ καὶ ἐκείνη καλὸν κατευόδιον;

Ἡ νέα κόρη ἤγειρε τὸ ἐκ δακρύων καταβιβρεγμένον πρόσωπόν της καὶ διὰ τρεμούσης φωνῆς

— Ὁ Γεχοβάς νὰ σέ εὐλογήσῃ σὲ καὶ τοὺς σοὺς! ἡ χάρις του εἶναι ἀπείρος, καὶ δὲν καταδικάζει ὅλας τὰς καρδίας εἰς τὰς σκληρὰς δοκιμασίας εἰς ἃς μὲ καθυπέβαλεν· εἶθε νὰ ζήσης εὐτυχὴς πλητὸν τοῦ ὑποκειμένου ἐφ' οὗ ἐπαναπαύεται ὅλη ἡ ἀγάπη σου!

Ἀπέστρεψεν ἐκείνη τὴν κεφαλὴν καὶ δάκρυα κατέκλυσαν τὸ πρόσωπόν της ὅπερ κατεκαλύφθη ὑπὸ θανάσιμου ὠχρότητος.

Μετὰ τινα ἔτη, ἀφοῦ αἱ ἀλληλοδιαδόχοι συμφοραὶ τοῦ Ναπολέοντος ἐξηράνισαν τὸ στράτευμά του, καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης ὑπερήφανοι καὶ ἀλαζονευόμενοι διὰ τὰς ἡττας του, τὸν ἐξώρισαν εἰς ἄθλιον βράχον τῆς μετογείου, οἱ Πολωνοί, οὗς ἡ Γαλλία εἶδεν ἐπὶ πολὺν χρόνον πιστοὺς εἰς τὰ εὐκλεῆ χρώματά της· ἐπανῆλθον τεθλιμμένοι εἰς μετὰ τὸν ἄλλον εἰς τὰ μακρὰ πεδία τῆς πατρίδος τῶν

Εἰς τούτων ὁ λοχαγὸς Λοζίνσκις διευθύνετο πρὸς τὴν παλαιὰν ἐπαυλιν τῶν πατέρων του ὅπου τὸν πε-

ριέμεινε δισμὸς ἐφ' οὗ πρὸ πολλοῦ εἶχε θεμελιώσῃ εὐτυχίαν ἥτις ἐμελλε νὰ καταστήσῃ εὐδαίμονα τὴν ὑπαρξίν του· εὐρίσκατο πλησίον τοῦ πέρατος τῆς ὁδοῦ πορίας του, ὁπότεν ἔμαθεν ἐμμέσως ὅτι ὁ γέρον Ἰουδαῖος τῆς Βιλλεϊκας ἀπέθανεν ἐκ θλίψεως· ἡ θυγάτηρ του ἥτις, ὡς ἔλεγον, κατετήκετο ὑπ' ἐρωτος ἀνευ ἐλπίδος, παρητήθη τῆς ὑπανδρείας καὶ ἀπεχαιρέτηεν αἰωνίως τὸν κόσμον· καὶ ἐκεῖνος ὁ δυστυχὴς πατήρ δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπομείνῃ τὴν ἐκ τῆς μονώσεως βραδείαν θλίψιν εἰς ἣν τὸν ἐδύθισεν ἡ ἐγκαταλείψις τῆς θυγατρὸς του.

Ἡ εἰδησις αὕτη ἐθλίψε τὸν Λοζίνσκι, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ μὴν ἐννοῇ ὅτι μόνῃ ἡ παρουσία του ἐτάραξε τὴν ἡσυχίαν τῆς νέας κόρης, καὶ ὅτι ἀνευ τῆς διαμονῆς του εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰσαὰκ ἡ Γεσίκα θὰ ἔζη ἀκόμη εὐτυχὴς καὶ ἀμέριμνος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς τῆς.

Ὁ Λοζίνσκις ἐνυμφεῦθη μετ' ὀλίγον, καὶ ἂν καὶ ἡ νέα του σύζυγος ἐπλήρου εὐδαιμονίας· πᾶσας τὰς στιγμὰς τῆς ζωῆς του, ἂν καὶ τὰ τερπνὰ ὄνειρα τῆς ἐφηβίας του ἐπαλήθευταν, ἡ ἐνθύμησις ἐνίοτε τῆς ἐξ αἰτίας τοῦ δυστυχοῦς ὡραίας Ἰουδαίας, τῆς καλῆς καὶ ἀξίας κρείττονος τύχης Γεσίκας, ἐτάραττε τὴν ἡσυχίαν του, καὶ συχνάκις ἐρυτίδωνε τὸ μέτωπόν του ἐν τῷ μέσῳ γλυκείας οἰκιακῆς σκηνῆς· τοῦτο ἦτον νέφος ἐλαφρὸν σκοτίζον ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν καθαρότητα καλῆς ἡμέρας.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΤΟ ΒΟΡΕΙΟΝ ΑΚΡΩΤΗΡΙΟΝ.

Τὸ ἔσχατον τοῦτο τῆς Εὐρώπης πέρας περιέχεται ἐντὸς τοῦ παλαιοῦ κόσμου, καὶ ἀπέχει μόλις δεκαοκτὼ μοίρας τοῦ πόλου. Ἰδοὺ πῶς τὸ περιγράφει ὁ πρὸ τεσσάρων ἑτῶν ἐπισκερθεὶς αὐτὸ Γάλλος περιηγητὴς Βωμόντος.

« Τὴν ἔσχατιάν, λέγει, ταύτην τῆς γῆς σχηματίζουν τρεῖς ἢ τέσσαρες ὀξεῖς, κάθετοι καὶ διεξωγόμενοι βράχοι. Τὸ σχῆμά των εἶναι καταπληκτικὸν καὶ παραδόξον, καὶ φωτιζόμενοι ἀπὸ τὸν ὑπερβόρειον ἡλιον τοῦ μεσονυκτίου, ὁμοιάζουσιν ὡς γλῶσσαι φλογὸς ἀπολιθωθείται ἐνῶ ἀνέθρωςκον ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Εἰς μικρὸν κολπίσκον εἰσπλεύσαντες, ἐστήσαμεν τὴν σκηνὴν ἡμῶν ὑπὸ τὴν σκέπην μεγίστων λίθων, εἴτινες εἶχον ἀποτρεχθῇ ἀπὸ τὰ ἀπότομα πλευρὰ τῶν κρημνῶν, καὶ μετὰ ταῦτα ἀνέβημεν τὰ πλευρὰ ταῦτα διὰ λαβυρίνθου βράχων συντετριμμένων, θέλοντες νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν κορυφήν. Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθομεν εἰς στενὴν καὶ βαθεῖαν σύριγγα, καὶ ἀπ' αὐτῆς πρὸς τὰ δεξιὰ παρηκολουθήσαμεν τὸ κρημνώδες χεῖλος κώνου, εἰς οὗ τὰ πλευρὰ ἐσωρεύοντο γιγαντιαῖοι ἀλλεπάλληλοι βράχοι, εἰς οὗ δὲ τὸν πυθμένα μικρὰ λίμνη ἐκοιμάτο νεκρά. Ὀλίγα ἀμφιβληστροειδεῖς ἰτέαι, βρῦα παντὸς εἶδους καὶ γένους, καὶ τὸ μνόςωτον, τὸ τρυφερὸν τοῦτο ἄνθος τῶν